

da ikke det Samme fordres i Statslivet, at, hvis Noget foretager et Overfald paa vort Land, maa vi ikke spørge om Overmagt, men vi maa forsvare vor Tilværelse og det dobbelt, fordi det gjælder vore helligste og dyrebareste Interesser. Det gjorde mig derfor meget ondt ved Finantslovens første Behandling at høre de Udtalelser, der bleve fremsatte af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), og det gjorde mig, maa jeg tilstaa, endnu mere ondt at lægge Mærke til den Velvillie, med hvilken flere af hans Udtalelser bleve modtagne, thi det, det ærede Medlem udtalte, var Afvæbningstheorien — den var maskeret, men den var der dog —, og den tænkte jeg dog i Virkeligheden ikke, at man her i Folkethinget har villet lyse i Kulb og Kjøen. (Kjær: Jo.) Det ærede Medlem siger Jo! Jeg tror det ikke, og min Tro er lige saa god som det ærede Medlems.

Hvad jeg derefter kommer til — det er Noget, som maaske kan interessere det ærede Medlem endnu mere — er nogle Udtalelser, der bleve fremsatte af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther). Han henviser til nogle Udtalelser af afdøde Oberst Tscherning, der findes i nogle Artikler, der have staaet i forskjellige Aviser, og som ere samlede i en lille Piece om Danmarks Forsvar, som udfom i Slutningen af forrige Samling. Der er navnlig et enkelt Sted deri, hvor den ærede Forfatter har nævnt det, der bedst skulde være i Stand til at værne om vor Selvstændighed, og jeg tror, at der er saamegen mere Anledning til at fremhæve dette Sted, som der deri findes visse Linier, der ere trykte med fremhævede Typer, og som Forfatteren maa antages at have tillagt en særlig Betydning. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse det. Afdøde Oberst Tscherning siger der: „Ligesom Løgen, der, efter forgjæves at have prøvet en Helbredelsesmaade, tvivler om at have bedømt Sygdommen rigtig, og forsøger en anden, saaledes hør vi — Landet er jo ikke engang saa folkerigt som Europas to største Byer hver for sig — efter forgjæves at have forsøgt paa forskellige Maader at holde os i Beiret som en krigsberedt Magt, saavel tilfjøs som tillands,“ — se, det er de to herefter følgende Sætninger, der ere udhævede — „prøve, om vi ikke kunde holde os udenfor de europæiske Konflikter ved at blive erklærede for neutrale, om vi ikke kunde blive opretholdt i denne Skikkelse, fordi den bedst passer for os og tillige for de store Magter; men vi maa i saa Fald selv gjøre Indledningen ved ikke at blæse os op og stille os i Række med de krigsberedte Magter“ (Kjær m. Fl.: Hør!). Det glæder mig at høre, at de Herrer slutte sig dertil; jeg haaber, at de ogsaa ville slutte sig dertil, naar de høre de Konklusioner, som jeg vil drage deraf. Tscherning fortsætter saaledes: „Det er jo en lig-

nende Betydning, der har forskaffet Schweiz og Belgien deres anerkjendte Neutralitet. Der synes da at maatte være Haab for os om et heldigt Udfald, naar der nu indledes Underhandlinger om Rigets Neutralisering, naar vi paa samme Tid viste i Gjerning, at det er os om at gjøre at være freds- og ikke krigsberedte.“ Dengang dette blev skrevet, var det maaske sandt, men det er ikke sandt længere. Det er derfor ikke tilladeligt at drage Paralleler med Schweiz og Belgien, og de Herrer vilde neppe ønske, at vi her vare stillede som i Schweiz. Jeg skal tillade mig i saa Henseende at give nogle Oplysninger. Der er intet Menneske i Schweiz der har nogen Tro paa, at Schweiz's garanterede Neutralitet sikker noget som helst; enhver Forfatter, De vilde henvende Dem til, vil sige Dem det, og jeg kan helbigvis citere en Mand, der ikke er Militær, hvilket jo er et Fortrin, nemlig Professor Schoffe, han siger: Vort Lands dyrebare Uafhængighed hviler ikke paa Traktater, underteignede af Ministre, eller paa Løfter fra Konger og Keisere, men den hviler paa en Basis af Jern, den hviler paa vore Sværd. Schweiz har ikke været stillet overfor nogen alvorlig Prøve; men i 1870, da det blev nødvendigt at mobilisere den schweiziske Hær, lærte man at se dens Mangler, og da man først havde faaet Dinene aabnede for Manglerne, søgte man ogsaa at afhjælpe dem, og det har man ærlig gjort. Det kunde ikke falde mig ind at forlange, at man i et Land som Schweiz, hvor man har en stor Respekt for Traditionen og det Tilvante, pludselig skulde springe fra Militær til den staaende Hær; men jeg erkjender, at da man indsaae, at det, man havde, var uholdbart, har man gjort, hvad man efter Forholdenes Natur kunde sætte igjennem, for at afhjælpe Manglerne. Ved Loven af 13de November 1874, altsaa i Slutningen af forrige Aar, har man omorganiseret hele den schweiziske Hær, og man har taget Preussen til Mønster med Hensyn til Hovedinddelingen i Et og Alt. Man har naturligvis ikke villet gaa til en saa forlænget Tjenestetid som Preussens, og heller ikke til Officerernes Tilgang og Uddannelse, som man forlanger dem i Preussen, men man har stillet større Fordringer saavel med Hensyn til Officerernes Uddannelse som til Mandskabets Uddannelse og til dettes senere Indfaldelse, og det er dog et Spørgsmaal, der ikke er uden Betydning. Jeg veed meget vel, at det i en vis Forstand klinger ubetydeligt, naar jeg siger, at Uddannelsesperioden for Infanteriets Bedkommende er forhøjet fra 28 til 45 Dage og for Kavalleriets fra 45 til 60 Dage. Ganste vist, men relativt ville de Herrer indbrømme mig, at efter de schweiziske Forhold er det noget Betydeligt, man er gaaet til, og i Realiteten, i finansiel Henseende, har det ført til, at Schweiz's militære Budget derved er voget op til det Dobbelte. Jeg spørger nu, om Schweiz har fulgt den Vej, Oberst Tscherning